

«τῶν τοιούτων εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.»

ΕΤΟΣ Ε΄.
ΑΡΙΘ. 59.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1872.

Τιμὴ ἑτησία, Ἀθηνῶν λ. 50
" " Ἐπαρχιῶν " 60

Η ΣΦΑΓΗ ΤΩΝ ΟΥΓΕΝΟΤΩΝ.

Ἀκριβῶς πρὸ 300 ἐτῶν συνέβη εἰς τὰ Παρίσια μία ἀπὸ τὰς τραγικωτάτας σκηνάς, ὅσας ἀναφέρει ἡ ἱστορία — ἡ σφαγὴ τῶν Διαμαρτυρομένων. Κατὰ τὴν 24 Αὐγούστου 1572 τὴν τρίτην ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον τὸ σύνθημα τῆς προσβολῆς ἐδόθη διὰ πυροβολισμοῦ, τὸν ὁποῖον ἠκολούθησε γενικὴ κωδωνοκρυαία, μετὰ τὴν ὁποῖαν ἄνδρες ὀπλισμένοι προσέβαλον τὰς οἰκίας τῶν διαμαρτυρομένων, ἔθραυσαν τὰς θύ-

ρας καὶ ἐπέπεσαν κατὰ τῶν ἡμικοιμωμένων καὶ ἐν τρώμαν οἰκητόρων των. Ἡ σφαγὴ ὑπῆρξε τρομερὰ καὶ γενικὴ — ἄνδρες, γυναῖκες, παῖδια, γέροντες, νέοι, οἱ πάντες ἀδιακρίτως ἐφονεύοντο ὑπὸ τῶν φανατικῶν παπικῶν. Ὀλόκληρος ἡ Κυριακὴ ἡμέρα ἦτο ἡμέρα θρήνου, σφαγῆς καὶ αἵματος, ἐξηκολούθησε δὲ ἡ σκηνὴ αὕτη καὶ κατὰ τὰς ἀκολουθοῦσας τέσσαρας ἡμέρας, ἕως οὗ ἐξωλοθρεύθησαν παντελῶς οἱ φιλήσυχοι ἀλλὰ μὴ παπικοὶ ἐκεῖνοι κάτοικοι τῶν Παρισίων.

Ἱστορεῖται, ὅτι ὁ κομιστὴς τῆς ἀγγελίας τῆς σφαγῆς ταύτης εἰς τὸν Πάπαν ἔλαβε παρ' αὐτοῦ 1000 τάλληρα· αὐτὸς δὲ ὁ Πάπας ἐξεφώνησε, «Καλὰ νέα, ὠραῖα νέα!» καὶ διέταξε νὰ καγονοβολίσαν ἐκ τοῦ φρερίου τοῦ Ἀγίου Ἀγγέλου καὶ γὰρ ἀνάψουν πυροτεχνήματα εἰς τὰς δημοσίους ἰδούς· ἐπὶ κεφαλῆς δὲ τῶν καρδινάλιων καὶ τῶν ἄλλων ὑπαλλήλων τοῦ Κράτους διευθύνθη εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἀγίου Μάρκου καὶ ἐκεῖ προσήνεγκεν εὐχαριστίας εἰς τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἐξάλειψιν τῶν αἰρετικῶν!!

Προσέτι πρὸς διαιώνισιν τοῦ συμβάντος τούτου διέταξε νὰ κοπῇ νομισματοσημον, ὅπερ εἰς τὸ ἐν μέρος ἔφερε τὸν Πάπαν, καὶ εἰς τὸ ἄλλο ἄγγελον ξιφῆρη φονεύοντα τοὺς Διαμαρτυρομένους, μὲ λατινικὴν ἐπιγραφὴν, «Ἡ σφαγὴ τῶν Οὐγενότων!»

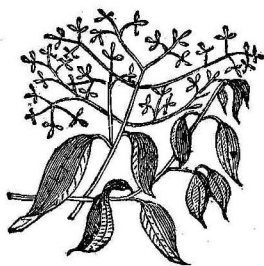
Ἡ προκείμενὴ εἰκονογραφία ἐποιήθη ὑπὸ τοῦ περιφήμου γάλλου ζωγράφου Δελαροσχίου καὶ παριστάνει ἀξιοσημειωτόν τι συμβεβηκὸς λαθὼν χώραν κατὰ τὴν σφαγὴν ταύτην. Εὐγενῆς τις, ὀνομαζόμενος Λαφόροισ, ὠδήγετο μετὰ τῶν δύο υἱῶν τε διὰ τῶν ὁδῶν τῶν Παρισίων εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης. Ὁ πρεσβύτερος ἐμαχαιρώθη πρῶτος, ἀνακράξας, «Ὁχ, πάτερ μου! Ὁχ, Θεέ μου! ἀποθνήσχω!» Τὴν αὐτὴν στιγμήν ὁ πατήρ ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ υἱοῦ διαπερασθεὶς ὑπὸ μαχαιρῶν. Ὁ νεώτερος κεκαλυμ-

μένος ὑπὸ αἵματος ἔπασσε καὶ αὐτὸς, ἀνακράζας ἀποθνήσκω. •

Οἱ δολοφόνοι νομίσαντες, ὅτι ὅλοι ἐθανατώθησαν, ἀπῆλθον. Πτωχοὶ δέ τινες μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν κακούργων ἦλθον ἵνα γυμνώσωσι τὰ σώματά των· εἰς τούτων ἑλθὼν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἔκειτο ὁ νεώτερος καὶ ἰδὼν τὴν ἱλαρὰν καὶ ἀθῶαν φουσιογνωμίαν του, ἐκινήθη εἰς οἶκτον καὶ ἀνέκραξε· «Τί ἄρά γε ἔκαμε τὸ ἀθῶον τοῦτο παιδίον, ὥστε νὰ τὸ θανατώσουν!» Οἱ συμπαθητικοὶ οὗτοι λόγοι ἔκαμαν τὸν νέον Λαφόρειον νὰ ὑψώσῃ τὴν κεφαλὴν του καὶ νὰ εἴπῃ, «δὲν εἶμαι νεκρὸς εἰσέτι.» Ὁ πτωχὸς ἄνθρωπος τῷ εἶπε νὰ μὴ κινήθῃ, ἀλλὰ νὰ ὑπομένῃ· ἀφοῦ δὲ ἐνύκτωσεν ἦλθεν εἰς τὸ μέρος τοῦτο, ἔρριψεν ἐν ἐπανωφόριον ἐπὶ τοῦ νέου, τὸν ἔφερεν εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ ἐκεῖθεν τὸν ἐβοήθησε νὰ δραπτεύσῃ μετημφισμένος.

Τοιαῦτα τρομερὰ πράγματα ἔπραττόν ποτε ἄνθρωποι λεγόμενοι χριστιανοὶ ἐναντίον τῶν ἀδελφῶν των μόνον καὶ μόνον διότι οὗτοι εἶχον τὴν Ἀγίαν Γραφὴν καὶ ἤθελον νὰ ζοῦν κατ' αὐτήν.

Ἄς δοῶμεν τὸν Θεὸν, ὅτι ὁ καιρὸς τῶν τοιούτων παρῆλθεν ἀνεπισπεπτῇ, τὸ δὲ Εὐαγγέλιον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ διδάσκεται ἐλευθέρως μεταξύ ὄλων τῶν ἐθνῶν τῆς γῆς.

KINNAMOMON (Καννέλλα.)

Τὸ φυτὸν τοῦτο εἶναι αὐτόχθον τῆς νήσου Κεϋλάνης, ὅπου φύεται ἐν ἀφθονίᾳ· ἀπαντᾷται ὅμως καὶ εἰς τὴν Κίαν καὶ τὸ Βόρνεον καὶ εἰς ἄλλας παρακειμένας νήσους· ἀλλ' οὐδαμοῦ ἄλλοθι, φθάνει εἰς τὴν τελειότητα τοῦ τῆς Κεϋλάνης.

Ἡ καννέλλα δὲν εἶναι ἄλλο τι εἰμὴ ὁ φλοιὸς τοῦ φυτοῦ, τὸν ὁποῖον συνάγουν, ἀποξηραίνουν καὶ ἀποστέλλουσι εἰς τὸ ἐμπόριον. Τὸ κάλλιστον εἶδος τῆς καννέλλας εἶναι λεπτὸν, ὀλίγον τι ἐλαστικόν, κοκκινωπὸν τὸ χρῶμα καὶ γλυκὺ καὶ ἀρωματικὸν τὴν γεῦσιν.

Ἡ καννέλλα εἶναι εὐχρηστος εἰς τὴν ἱατρικὴν, τὴν κοσμητικὴν, καὶ τὴν μαγειρικὴν. Ἡ προκειμένη εἰκονογραφία παριστᾷ κλάδον τοῦ ἐν λόγῳ φυτοῦ μετὰ φύλλων καὶ ἀνθῶν.

ΠΟΛΥΠΟΙΚΙΛΟΣ ΧΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΔΕΡΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ.

Τὰ δέρματα τῶν διαφόρων ζώων, ἀφοῦ ἐκπληρώσωσι τὰ χρέη των εἰς τοὺς κυρίους των, — αὐτὰ τὰ ζῶα, ὡς σκεπάσματα, μεταδίδουσιν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως χρησιμεύωσιν εἰς τὰς διαφόρους αὐτοῦ χρεῖας.

Καὶ πρῶτον μετὰ τῶν τριχῶν χρησιμεύουν ὡς μολωταὶ (γούναι) ἐκεῖνα κατ' ἐσχῆν, τὰ ὅποια ἔχουσι παχὺ χνουδάτον μαλλί, ὡς εἶναι τὸ τῆς ἀρκτου, λύκου, ἀλωποῦς, γάτας, κουνελίου κλπ.

Δεύτερον ἀνευ τριχῶν εἰς διαφόρους ἄλλας χρεῖας γίνεται δὲ ἡ ἀφαίρεσις τῶν τριχῶν ἐμβλαπτομένου τοῦ δέρματος εἰς ἀδεσπότερον· ἀφοῦ δὲ ἀποπέσουν αἱ τρίχες βουτῶνται εἰς ἱσχυρὸν ἀπόθρασμα φλοιοῦ ὁρυθῆ καὶ οὕτω καθίστανται ἀσχηπτα.

Τῶν κατεργασμένων δερμάτων ὑπάρχουσι διάφορα εἶδη.

Τὸ κοινὸν δέρμα, ὅπερ χρησιμεύει διὰ τοὺς πάτους τῶν ὑποδημάτων· τοῦτο συνήθως κατασκευάζεται ἐκ τοῦ δέρματος βοῶν καὶ βουδάλων. Τὸ τῶν προβάτων καὶ αἰγῶν βαφόμενον χρησιμεύει πρὸς κατασκευὴν τοῦ ἄνω μέρους τοῦ ὑποδήματος.

Τὸ μορόκο ἐκ δέρματος αἰγῶν.

Τὸ γαλλικὸν καλούμενον δέρμα, ὅπερ εἶναι λίαν μαλακὸν κατασκευάζεται ἐκ τινος δέρματος ἀνδελόπων (chamois) ζῶντος εἰς τὰς Ἀλπεις καὶ τὰ Πυρρηναῖα, καὶ χρησιμεύει πρὸς καθαρισμὸν ἀργυρῶν καὶ χρυσῶν σκευῶν.

Ὁ σαγρὲς (shagreen) κατασκευάζεται ἐκ δέρματος ἵππων, ὄνων καὶ καρχαριῶν· ἐργοστάσιον τούτου ὑπάρχει ἐν Κωνσταντινουπόλει· χρησιμεύει δὲ εἰς τὴν βιβλιοδετικὴν καὶ τὴν κατασκευὴν γραφείων· τὸ δέρμα τοῦ ὄνου ἐνεκὰ τοῦ πάχους καὶ τῆς ἐλαστικότητός του χρησιμεύει πρὸς κατασκευὴν τομπάνων.

Ἐκ τοῦ δέρματος τῆς ἐλάφου κατασκευάζονται χειρόκτια τῆς ἵππασίας καὶ σιδηρία.

Τὰ δέρματα τῶν προβάτων, δαμαλίων καὶ αἰγῶν παρέχουσι τὴν ὕλην πρὸς κατασκευὴν τῆς λεγομένης μεμβράνης, ἧτις ἐχρησίμευσε καὶ χρησιμεύει πρὸς γραφήν.

Τὸ βέλο (vellum) εἶναι μεμβράνη κατασκευασμένη ἐκ δέρματος δαμάλεως καὶ χρησιμεύει πρὸς ἐγγραφὴν διαφόρων δικαστικῶν ὑποθέσεων ἀπαιτούσων διατήρησιν.

Πόσον ἀγαθὴ καὶ προνοητικὴ ἡ τοῦ Θεοῦ πρόνοια ἐν τῇ κατασκευῇ τοῦ δέρματος τῶν ζώων! Ὁ ἄνθρωπος δι' αὐτῶν ἐνδύεται, ὑποδύεται, κάμνει χειρόκτια, γράφει τὰ συγγράμματα καὶ δέγει τὰ βιβλία του, κα-